

העם

מחול השטן

שנת השמש כ ללת 365 יום. השטן שוה, בגימטריה, ל-364. מכאן שישנו יום אחד בשנה אשר אין השטן שליט בו. יום זה הוא, לפי חז"ל, יום הכיפורים.

כשגם השבוע שאין התחבורה בכל רחבי הארץ, ושקחת יום הכיפורים ירדה על עריה וכפריה, לא היה איש בטוח כי גם השטן ישבות ממלאכתו. משך 30 שעות, בהן שתק קול ישראל, דאגו אזרחי ישראל למת רחש על הגבול. אנשים בלתי-דתיים סובבו בחרדה את כפת רי מכשירי-הרדיו, השתדלו לקלוט קטעי-חדשות מתחנות זרות וערביות. רק במוצאי היום נשמו האזרחים לרוחה. נסחרו כי גם השטן שבת ביום זה.

סופת חול במדבר. מחול השטן, ש' גרם לדאגה כה רבה, התחיל עוד בימים הי ראשונים של השנה החדשה, כאילו רצה לי הסביע את חותמו מראש על השנה כולה. בדווימה נהרג חמשה חיילי צה"ל ואיש משמרה-הגבול בידי חיילים ופלאוים ירדניים (ראה להלן).

מאותו רגע התחילה שרשרת התגובות הי טארגית, שהפכה שיגרת-חיים במרחב. ממי שלת רבת-עמון הודיעה שכוחות ישראלים התקיפו ופצצו תחנת משטרה בהרי חברון, בקרבת דווימה, וקטלו את יושביה. הירי דגים הגיבו ברציחת שלושה ש מרים דרוזיים במחנה ישראלים בערבה, מצפון לחצי בה. למחרת היום הדיעו כי כוח ישראלי ממוכן, בסיוע שלושה מטוסים, התקיף את תחנת גרנדל בערבה, מדרום לכאר-מוחה, השמידה על יושביה.

כאשר לא קרה דבר משך יומיים אחרי כן, היה נדמה שהסיכוב נגמר, וכי לא היתה זאת אלא אחת מאותן ההתפרצויות, המתוערות ושוככות בפתאומיות שוה, כסופת חול מדברית.

משקל הדם. טבעי הוא שהפרשנים ב' עורף, ככל שהם רחוקים יותר מן הגבול ומן המציאות המיוחדת שלו, ראים בכל תקרית מדימה פוליטית מסועפת של האויב. מחברים מחקרים ארוכים ומלומדים כדי לי התחקות על כוונותיו הנסתרות והמחשבות. האמת היא לרוב הרבה יותר פשוטה, וגם הרבה יותר טראגית.

הרוב המוחלט של התקריות בגבולות יש' ראל הוא פרי המקרה הרשע. לחיצה אחת של אצבעו של טוראי על ההדק, יזמה מק רית של ממכף נלהב, סטיה קלה ממסלול קבוע, התפרצות ספונטאנית של פלאח נד עם או מסתנן קנאי — כל אחת מאלה מס סיק כדי להסיל את החלל הראשון, הפ תח במיגלה-הקסמים המגואל-בדם של סשע-תג מול-פשע.

כמעט לעולם אי אפשר לברר את האמת על הרגעים הראשונים של תקרית, העלולים לגרום אחר-כך לקטילת מאה בני-אדם. תוך כדי דיווח מדרג נמוך לדרג גבוה יותר, כאשר כל אדם משתולל להצדיק את עצמו, משתבשת התמונה יותר ויותר. כשהיא מגיעה לשלב הגבוה ביותר, בוירה הבינ לא מית, שוב אין כל אפשרות להבחין בין אמת, כזב ותעמולה.

לכן קובעת, בחשבון הסופי, יחידת-המש' קל היסודית: משקל הדם. דם ההרוגים, הי זועק מן האדמה, מתריש כל ויכות. הצד שאנשיו נהרגו ראשונים, הוא הצד הצודק.

סואץ ודווימה. למרות השתוללות הי שכן, לא היתה השבוע כל סכנה כי יעלה בידי לגרום למלחמה ממש. זאת ידע גם המתכנן הישראלי וגם המתכנן הירדני.

נק דת-המוקד של המרחב נמצאת ברע זה אישם בין פורט-סעיד וסואץ. המאבק הגדול על התעלה, שגעש השבוע בכל עוצ' מתו, מנע כל ריכוז של מרץ ערבי בי חזית אחרת. ירדן לא יכלה להרשות לעצמה להתגרות ברצינות בישראל, כי התגרות כ' זאת יכלה לגרום להזדמנות ההיסטורית, אשר ישראלים רבים מהכים לה: ההזדמנות לפרוץ אל הירדן מבלי שמצרים תוכל אף לחלום לחוש לעזרתה. עובדה זו שמה גבול טבעי לתקריות הגבול.

גמאלי עבד אל-נאצר עצמו דע זאת יפה. ראש ממשלת בריטניה, שיש לו מנהג מור זר להיזכר בדאגתו לשלום ישראל ברע ש' הדבר מעיל לו, הביע את החשש שהשליט

למרות שיום הכיפורים, כמו כל הלוח היהודי, מבוסס של שנת הירח, הכוללת רק 364 יום, 8 שעות, 48 דקות ו37 שניות.

סילון בטחון למדינה

סילון בטחון למעשן

עגולות בקופסה כחולה • שיטוחות בקופסה לבנה
20 סיגריות 320 פרוטה

המצרי יתקיף את ישראל, אם יישאר מנצח בס אץ. השיב על כך הסגן-אלוף המצרי, בטכס חלוקת כנפיים למחזור של טייסים: -אינני יודע למה מתכוון ראש הממשלה הי בריטי, חזר אחריי דובר צבאי סורי: "שום דבר שיקרה בגבול ישראל לא יסיח את דעת הערבים מן החזית העיקרית, שהיא בתעלת סואץ."

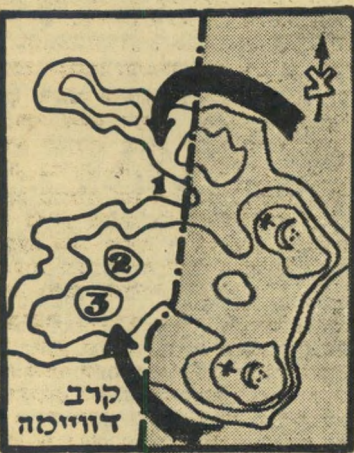
כך שכב השטן העיף שוב לישון, בי אופן זמני — עד שיתעורר בפעם הבאה. פרט לתוספת הפרסטיגיה לחיילי צה"ל, שי הוכיחו ש ב כושר מ פתי של תיכונן ובי צוע, לא השתנה דבר. רק כמה עשרות אמהות בירושלים, בכפרי הגליל, ברבת-עמון ובמאהלי הבדואים בערבה ביכו את ילדיהן.

הגבול

הקרב לד דווימה

קרבת-התקלת קצר באיור בית גוברין, בין יחידה ישראלית לכוחות ירדניים, נתן את הניצוץ האחרון שהצית את גורת הגבול הירדני, שהיתה שקטה יחסית בתקופה הי אחרונה. תוך שעות ספורות, התלקז האיזור כולו בשרשרת מעשי איבה, רצח ופעולות תגמול שגררו את המדינה כולה לאירת ערב מלחמה מחודשת.

זהו הפיפור המלא על השתלי שלות הקרב הראשון, אשר כעקי

זהו טטח הקרב. הקו החוצה את המפה הוא קו הגבול. עמדות המשי' מר הלאומי הירדני, משם נפתחה האש על יחידות צה"ל, מסומנת ב' סהרונים וצלבים. מספר 1 הוא הי ואדי בו נתקעה אחת הקבוצות. מס' 2 היא חירבת ג'מניו, ומספר 3 היא חירבת בידה. קנה-המידה היא 1:20.000

בותיו התפתחו שאר מאורעות הי דמים.

חורבת הביצה. היה יום חם. משעות הבוקר המוקדמות, החלה היחידה לנוע לי אורך קו שביבת-הנשק מזרחה, לכפר הערבי החרב דווימה. היחידה היתה מחולקת לי קבוצות קטנות שנעו לאורך אותו קו, בי רוחיים של חצי קילומטר בין קב צה לקברי צה. האיזור היה חשוף כמעט כולו. גבעות טרשים אפורות, מכוסות בשיחי סירה קוצ' גיים, כשפה ושם מוריקים שרידי בוסתנים או עצים בודדים. מעל רכס גבוה, אפשר היה להבחין בתמרות עשן קלות המתאבכת מעל לכפר שמעבר לגב ל. זאת היתה אידנה. כפר גדול שממרכו מתנשא צריח מסגד, טובל במעטפת חורשות יזמים. שום תנועה לא נראתה מעבר לגבול. ממש אידליה כפרית שלחה.

שעתיים לאחר שהחלו לנוע, הביזינו הבחוריים בתנועה על הרכס שממול, מהצד השני של הגב ל. תוך כדי התקדמות הב. זינו בשלר' שה ערבים לבושי בגדים כהים. בהתחלה לא שמו לב אליהם. אבל אחרי כמה זמן ראו שהם מתנהגים באופן מזוה. הם נעו במקביל לישראלים. כשהיו אלה נעים, נעו גם הירדניים. כשנעצרו הישראלים, נעצרו גם הם. משתמטו הישראלים מחסה, נשכבו גם הע' רבים. אך הבחורים הישראלים לא שמו לב במיוחד, כי בסך הכל נראו שלושה פלחים עלובים.

הקבוצות נעו צפונה, במרחק מה מעמיד האבן הלבנים, המסמנים את הגבול. בערך בשעה 11 לפני הצהריים, טיפסו על אחת

Bellevue
באלווידיו
למפול
פסיכוסומטי
ת.ד. 153 פתח-תקוה
טלפון: 911388-3 10-1 רפונה צ
4137 * * * אחה צ

שיש
ושמחו
בשמחת
רחג
*
הינות והמשקאות
המשובחים ביותר
מייקבי
ש.פרידמן ובניו